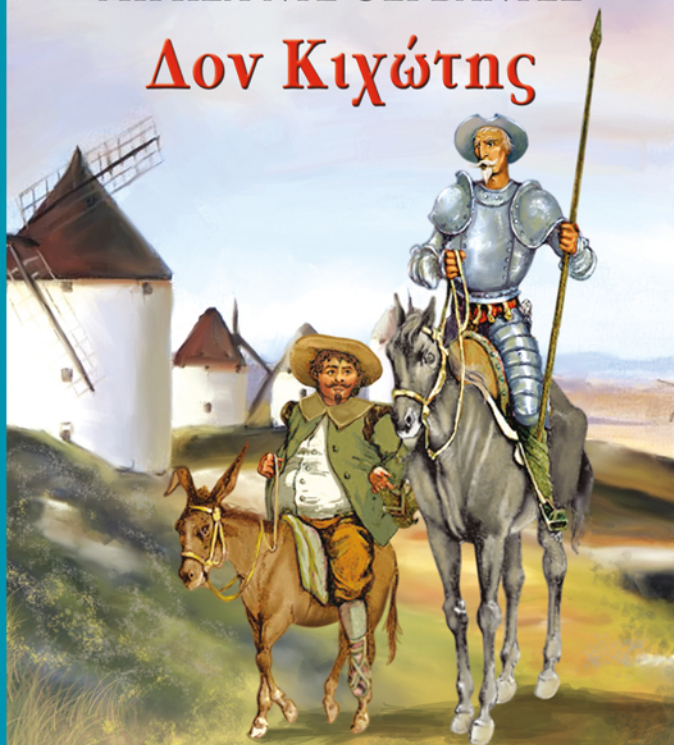

ΓΑΛΑΖΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΙΓΚΕΛ ΝΤΕ ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ

Δον Κιχώτης

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

Σειρά: Γαλάζια Βιβλιοθήκη

Συγγραφέας & τίτλος πρωτοτύπου:

MIGUEL DE CERVANTES, *Don Quijote de la Mancha*

Παραγωγή: ΜΙΝΩΑΣ Α.Ε.Ε.

1η έκδοση: Απρίλιος 2013

© Εικονογράφηση εξωφύλλου: Αντώνης Ασπρόμουργος

Διασκευή – Επιμέλεια κειμένου: Δημήτρης Καραδήμας

Προσαρμογή εξωφύλλου – Σελιδοποίηση: Ιάκωβος Ψαρίδης

Copyright © για την παρούσα έκδοση:

Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ

Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ

τηλ.: 210 27 11 222 – fax: 210 27 11 056

www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-960-481-659-0

ΜΙΓΚΕΛ ΝΤΕ ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ

ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

Διασκευή: Δημήτρης Καραδήμας

Ποιος ήταν και πώς ζούσε ο περίφημος ιδαλγός Δον Κιχώτης ντε λα Μάντσα

Σ’ ένα χωριό της Μάντσας, που ούτε να το θυμηθώ δε θέλω, ζούσε, πριν από καιρούς, ένας ιδαλγός¹: ένας Ισπανός άρχοντας από εκείνους που έχουν πάντα ένα κοντάρι στο ράφι, ένα παμπάλαιο σκουτάρι², ένα ψωράλογο κι ένα λαγωνικό για το κυνήγι. Συνηθισμένο του φαί ήταν το βραστό, πιο πολύ βοδινό παρά αρνίσιο, κιμάς το βράδυ, βρασμένα κόκαλα ή πατσάς το Σάββατο, και για λιχουδιά, την Κυριακή, ένα πιτσούνι. Για τούτα ξόδευε τα τρία τέταρτα από το εισόδημά του. Τα άλλα πηγαίνανε στα ρούχα του: καζάκα από λεπτό ύφασμα, βελουδένιο παντελόνι και παντόφλες για τις Κυριακές, και ρούχα από το καλύτερο υφαντό για τις καθημερινές. Είχε μαζί του

1. ιδαλγός: παλιός τίτλος ευγενείας στην Ισπανία.

2. σκουτάρι: ασπίδα.

στο σπίτι την ανιψιά του, κορίτσι που δεν είχε κλείσει ακόμα τα είκοσι, και για προσωπικό μια οικονόμο, σαραντάρια και πάνω, κι έναν υπηρέτη για το παζάρι και τις δουλειές του χωραφιού, που σέλωνε το άλογό του και κλάδευε τ' αμπέλια.

Ο ευγενικός μας άρχοντας ζύγωνε τα πενήντα. Ήταν γέρος, λιγνός και πάντα πολύ πρωινός. Λάτρευε το κυνήγι. Το επώνυμό του ήταν Κιχάδα. Πρέπει να ξέρετε πως, όσες ώρες ο ιδαλγός μας δεν είχε τίποτα να κάνει, ριχνόταν με πάθος στο διάβασμα. Και τόσο πολύ του αρέσανε τα βιβλία της ιπποσύνης, που ξέχναγε ακόμα και το κυνήγι και την έγνοια για το βιος του. Και τόσο δυνάμωσε το παράξενο πάθος του γι' αυτά, που έφτασε να πουλήσει κάμποσα στρέμματα από το χωράφι του για ν' αγοράσει τέτοια ιπποτικά βιβλία.

Τέτοια κι άλλα παρόμοια γραφτά κάνανε τον καημένο τον ιππότη να χάνει το νου του. Πέρναγε ξάγρυπνος τις νύχτες, πασχίζοντας να καταλάβει, να βγάλει το νόημά τους. Μα κι ο ίδιος ο Αριστοτέλης δε θα τα κατάφερνε, ακόμα κι αν ανασταινόταν για τούτον αποκλειστικά το σκοπό.

Πολλές φορές τσακωνόταν με τον παπά του χωριού, άνθρωπο λόγιο και με δίπλωμα από τη Σιγκουέντσα, για το ποιος ιππότης στάθηκε καλύτερος: ο Εγγλέζος Πάλμεριν ή ο Γαλάτης Αμαντίς. Μα ο κυρ-Νικόλας, ο κουρέας του χωριού, βεβαίωνε πως κανένας δεν μπορούσε να παραβγεί με τον Ιππότη του Φοίβου. Και πως ο μόνος που θα μπορούσε να σταθεί στο πλάι του ήταν ο Ντον Γκαλαόρ,

ο αδελφός του Αμαντίς του Γαλάτη. Γιατί αυτός ήταν από φυσικού του άξιος για όλα, δίχως γκρίνιες και στραβομουτσουνιάσματα και κλάψεις, όπως ο αδελφός του, και στην παλικαριά ούτε τόσο δα δεν ερχόταν παρακάτω από εκείνον.

Έτσι, λοιπόν, ο ιδαλγός μας βούλιαξε τόσο πολύ μέσα στα βιβλία του, που πέραγε τις νύχτες διαβάζοντας από το σούρουπο ίσαμε τα χαράματα και τις μέρες από τα ξημερώματα ίσαμε να σκοτεινιάσει. Ο νους του γέμισε απ' αυτά που διάβαζε: μάγια, τσακωμούς, μονομαχίες, μάχες, πληγές, ιπποτισμούς, αγάπες, θύελλες κι άλλες απίθανες υπερβολές. Και τόσο πολύ του έγινε έμμονη ιδέα πως όσα διάβαζε ήταν αληθινά, που πίστεψε πως καμιά άλλη ιστορία στον κόσμο δεν ήταν πιο αληθινή από εκείνα που διάβαζε.

Έλεγε μεγάλα ποιήματα για το γίγαντα Μοργκάντε. Γιατί αυτός, αν και βαστούσε από γενιά γιγάντων, που όλοι τους είναι φουσκωμένοι κι άξεστοι, ήταν ο μόνος γλυκομίλητος και με καλούς τρόπους. Μα πάνω απ' όλους, λάτρευε τον Ρενό ντε Μοντομπάν, ιδιαίτερα όταν τον έβλεπε να χιμάει από το κάστρο του και να ληστεύει όποιον αντάμωνε ή να κλέβει από την άλλη μεριά του πορθμού το είδωλο του Μωάμεθ, που η ιστορία λέει πως ήταν από ατόφιο χρυσάφι. Μα τον προδότη Γκανελόν πρόθυμα θα τον παράδινε στην οικονόμο του και στην ανιψιά του, για να τον συγυρίσουνε μ' ένα καλό κλοτσοβόλημα.

Έτσι, έχασε ολότελα το νου του και τον κυρίεψε η πιο

μεγάλη παλαβωμάρα που έπιασε ποτέ τρελό μέσα σε ολόκληρο τον κόσμο. Του φάνηκε σωστό κι απαραίτητο, για να λάμψει η δική του δόξα και για να βρει καλό η χώρα του, να γίνει περιπλανώμενος ιππότης. Να ταξιδέψει στον κόσμο, με άλογο και με πανοπλία, γυρεύοντας περιπέτειες, να εκθέσει τον εαυτό του στις κακουχίες και στους κινδύνους, και νικώντας όλα τα κακά, να κερδίσει αιώνια δόξα και φήμη. Είχε φανταστεί κιόλας τον εαυτό του, ο δύστυχος, στεφανωμένο με την παλικαριά του, τουλάχιστον αυτοκράτορα της Τραπεζούντας. Κι έτσι τον συνεπήρε η παράξενη ικανοποίηση που του έδιναν εκείνες οι ευχάριστες σκέψεις, και βιάστηκε να κάνει τις επιθυμίες του πράξη.

Το πρώτο που έκανε ήταν να καθαρίσει την προγονική του πανοπλία. Μια πανοπλία μουχλιασμένη και φαγωμένη από τη σκουριά, απολησμονημένη αιώνες τώρα σε μια κόχη. Έπλυνε τα κομμάτια της, τα έτριψε, τα έφτιαξε όσο πιο καλά μπόρεσε. Παρατήρησε, ωστόσο, πως κάτι σπουδαίο της έλειπε και πως, αντί για σωστό κράνος, ήτανε μια ελαφριά μικρή κάσκα δίχως μάσκα. Μα η εφευρετικότητά του διόρθωσε το ελάττωμα. Πήρε χαρτόνι κι έφτιαξε μ' αυτό κάτι σαν μισή μάσκα, τη στερέωσε στην κάσκα και την έκανε να μοιάζει με περικεφαλαία. Θέλησε μάλιστα να τη δοκιμάσει. Να βεβαιωθεί πως ήταν αρκετά γερή ώστε ν' αντέχει στον κίνδυνο της σπαθιάς. Πήρε, λοιπόν, το ξίφος του και της έδωσε δυο χτυπήματα. Με το πρώτο, χάλασε μέσα σε μια στιγμή τη δουλειά μιας βδομάδας.

Δεν έμεινε καθόλου ευχαριστημένος που τη χάλασε

με τόση ευκολία. Και για να σωθεί από έναν τέτοιο κίνδυνο, ξανάφτιαξε από την αρχή τη μάσκα και τη στερέωσε μέσα με λεπτά σιδερένια ελάσματα. Και δίχως να νοιαστεί να την ξαναδοκιμάσει, την έβαλε μαζί με τον άλλο του οπλισμό, λογαριάζοντάς τη για την πιο τέλεια περικεφαλαία.

Ύστερα πήγε να εξετάσει το άλογό του. Ήταν πετσό και κόκαλο, με τα μέλη του γεμάτα πληγές και είχε όψη πιο θλιβερή κι από το άλογο του Γκονέλα. Μα του ιππότη μας του φάνηκε πως δεν του παράβγαινε ούτε ο Βουκεφάλας του Μεγαλέξανδρου, ούτε ο Μπαμπιέκα του Σιδ. Τέσσερις μέρες έσπαγε το κεφάλι του να βρει τι όνομα έπρεπε να του δώσει.

— Δεν είναι σωστό, έλεγε, να μην έχει όνομα το άλογο κάποιου τόσο φημισμένου ιππότη, και μάλιστα ένα άλογο τόσο καλό.

Πάσχιζε, λοιπόν, να του βρει ένα όνομα που να έδειχνε τι ήταν προτού μπει ο αφέντης του στην περιπλανώμενη ιπποσύνη και τι ήταν τότε. Κι έπειτα, η λογική απαιτούσε, μια και θ' άλλαζε ο αφέντης του κατάσταση, ν' άλλαζε κι αυτό το όνομά του, παίρνοντας άλλο, υπέροχο και χτυπητό, που να ταιριάζει με τη νέα τάξη και το νέο επάγγελμα που θ' ακολουθούσε. Έσβησε, ψαλίδισε, αβγάτισε, χάλασε και ξανάφτιαξε με το μνημονικό του και τη φαντασία του, και στο τέλος το βρήκε. Έβγαλε το άλογό του Ροσινάντε, όνομα που κατά την ιδέα του ήταν επιβλητικό και ηχηρό, σήμαινε τι ήταν πρώτα και τι απόγινε, το πρώτο απ' όλα τα ψωράλογα του κόσμου.

Αφού έδωσε στο άλογό του όνομα που τόσο του άρεσε, αποφάσισε να βρει ένα και για τον εαυτό του. Έφαγε οχτώ μέρες να το σκέφτεται. Όσπου το βρήκε: Δον Κιχώτης. Του ήρθε τότε στο μυαλό πως ο γενναίος Αμαντίς δεν ήθελε να τον λένε ξερά Αμαντίς, αλλά είχε προσθέσει πλάι στο δικό του και το όνομα της πατρίδας του, για να την κάνει φημισμένη, και λεγόταν Αμαντίς ο Γαλάτης. Σαν καλός ιππότης, λοιπόν, κι αυτός, πρόσθεσε στ' όνομά του το δικό της και βαφτίστηκε Δον Κιχώτης ντε λα Μάντσα. Φανταζόταν πως έτσι φανέρωνε τη γενιά του και την πατρίδα του, και πως την τιμούσε παίρνοντάς απ' αυτήν το επίθετό του.

Έτσι, λοιπόν, τώρα που είχε τα όπλα του καθαρισμένα, την κάσκα του καμωμένη περικεφαλαία και είχε δώσει όνομα στο άλογό του και τίτλο στον εαυτό του, πίστεψε με σιγουριά πως τίποτε άλλο πια δεν του έλειπε παρά μονάχα να βρει μια κυρά για να την αγαπήσει. Γιατί, γι' αυτόν, ένας περιπλανώμενος ιππότης χωρίς αγάπη στην καρδιά ήταν δέντρο δίχως φύλλα και καρπούς, κορμί άψυχο. Έλεγε μέσα του:

«Αν τυχόν για τις αμαρτίες μου, πες κάλλιο για την ευτυχία μου, μου λάχει ν' ανταμώσω κανένα γίγαντα, πράγμα που συμβαίνει συχνά στους περιπλανώμενους ιππότες, και τον ρίξω κάτω με την πρώτη, ή τον σκίσω στα δυο, ή τον νικήσω και τον αναγκάσω να μου γυρέψει έλεος, ωραίο δε θα 'τανε να της τον στείλω δώρο, για να γονατίσει μπροστά στη γλυκιά μου κυρά και να της πει με ταπεινή κι υποταγμένη φωνή: “Είμαι ο γίγαντας Καρα-

κουλιάμπρο, άρχοντας στο νησί Μαλινδράνια, νικημένος σε μονομαχία απ' τον παντοτινά κι άξια παινεμένο ιππότη Δον Κιχώτη ντε λα Μάντσα, που με πρόσταξε να παρουσιαστώ μπροστά στη χάρη σου, για να με κάνει η υψηλότητά σου ό,τι θέλει";»

Πώς χάρηκε ο καλός μας ιππότης όταν έβγαλε τούτον εδώ το λόγο! Μα πιο μεγάλη ακόμα στάθηκε η χαρά του σαν βρήκε σε ποιαν έπρεπε να χαρίσει το όνομα της κυράς του!

Να πώς έγινε αυτό, όπως πιστεύει ο κόσμος. Σ' ένα χωριό κοντινό με το δικό του, ζούσε μια όμορφη χωριατούλα, που κάμποσο καιρό την αγαπούσε, δίχως εκείνη να το μάθει ποτέ της κι ούτε να σκοτίζεται καθόλου γι' αυτόν. Τη λέγανε Αλδόνζα Λορέντσο και βρήκε καλό να χαρίσει σ' αυτήν τον τίτλο «Δέσποινα των λογισμών» του.

Έψαξε, λοιπόν, να της βρει ένα όνομα που να μην απέχει πολύ από το δικό της και να θυμίζει μεγάλη κυρά και βασιλοπούλα. Τελικά, την ονομάτισε Δουλτσινέα του Τομπόζο, μια κι αυτό ήταν το χωριό της. Κατά τη γνώμη του, ήταν όνομα αρμονικό, σπάνιο και ξεχωριστό, κι όχι λιγότερο εκφραστικό από εκείνα που είχε δώσει στο αλόγο του και στον εαυτό του.

Η πρώτη έξοδος που έκανε από το χωριό του ο Δον Κιχώτης

Έχοντας συμπληρώσει τις προετοιμασίες του, ο Δον Κιχώτης δε θέλησε να περιμένει άλλο για να βάλει σ' εφαρμογή το σχέδιό του. Πιο πολύ τον πίεζε να το κάνει η σκέψη για τη ζημιά που θα πάθαινε ο κόσμος με την αργοπορία του. Πόσα βάσανα είχε ν' ανακουφίσει! Σε πόσους αδικημένους να δώσει δίκιο! Πόσες ζημιές να διορθώσει! Έτσι, δίχως να πει λέξη σε κανένα για το σκοπό του, δίχως κανένας να τον δει, ξεκίνησε την αυγούλα, πριν ακόμα ξημερώσει.

Ήτανε μια από τις πιο ζεστές μέρες του Ιουλίου. Αρματώθηκε όλα του τα όπλα, καβαλίκεψε στον Ροσινάντε, έβαλε στο κεφάλι του την κακομπαλωμένη του περικεφαλαία, ασπάστηκε την ασπίδα του, άρπαξε το κοντάρι του και βγήκε από την πίσω πόρτα της αυλής στον κάμπο.

Ένωσε κάποια στενοχώρια βλέποντας με πόση ευκολία άνοιξε το δρόμο για τον ευγενικό του σκοπό. Ακόμα

όμως δεν είχε καλά καλά προχωρήσει, όταν του ήρθε μια τόσο τρομερή ιδέα, που παραλίγο να τα παρατήσει στη μέση. Θυμήθηκε πως δεν είχε ιπποτικό έμβλημα. Πως χωρίς αυτό, σύμφωνα με τους νόμους της ιπποσύνης, δεν μπορούσε και δεν έπρεπε να χτυπηθεί με κανέναν ιππότη. Και πως ακόμα κι αν θα το έκανε, ήταν υποχρεωμένος να κρατάει άσπρα όπλα, ως δόκιμος, δίχως έμβλημα στην ασπίδα του, ώσπου να το κερδίσει με την παλικαριά του.

Τούτοι οι στοχασμοί τον κάνανε να διστάζει για την απόφασή του. Μα καθώς η τρέλα του νίκησε κάθε άλλο συλλογισμό, βρήκε τη λύση. Θα χριζόταν ιππότης από τον πρώτο άνθρωπο που θα συναντούσε. Το ίδιο είχαν κάνει κι άλλοι πολλοί, όπως είχε διαβάσει στα βιβλία. Έτσι, καθησυχασμένος τώρα, τράβηξε κατά κει που τον πήγαινε το άλογό του, πιστεύοντας πως σε τούτο ίσα ίσα βρισκόταν η ουσία της περιπέτειας.

Ο Ροσινάντε οδήγησε τον ιππότη μας στο δρόμο του κάμπου του Μοντίλ. Κι αυτός μονολογούσε:

—Ευτυχισμένη η εποχή, ευτυχισμένοι οι καιροί όπου τα φημισμένα μου κατορθώματα θα 'ρθουν στο φως. Κατορθώματα άξια να χαραχτούν στον μπρούντζο, να χαραχτούν στο μάρμαρο, να ζωγραφιστούν στο ξύλο, για να τα θυμάται παντοτινά ο κόσμος. Κι εσύ, σοφέ μάγε, όποιος κι αν θα 'σαι, εσύ που θα σου λάχει ο κλήρος να γράψεις για τούτη την παράξενη ιστορία, σε παρακαλώ, μην ξεχάσεις τον καλό μου Ροσινάντε, τον πιστό μου σύντροφο σε όλους τους δρόμους και σε όλα μου τα ταξίδια!

Κι αμέσως μετά φώναξε:

—Ω, πριγκιπέσα Δουλτσινέα, κυρά της αιχμάλωτης καρδιάς μου! Πολύ με πείραξε που έτσι με παραμέρισες, που μου 'βαλες το σκληρό τον κανόνα να μην εμφανιστώ μπρος στην ωραία σου παρουσία. Δέξου, κυρά, να θυμηθείς την αιχμάλωτη καρδιά, που τόσο υποφέρει για την αγάπη σου.

Και πήγαινε ολοένα ξεστομίζοντας τέτοιες ανοησίες, πάντα με τον τρόπο που είχε μάθει από τα διαβάσματα και πάντα σύμφωνα με τη γλώσσα των βιβλίων του.

Πορεύτηκε ολημερίς χωρίς να του τύχει τίποτε αξιο να ειπωθεί. Κι αυτός απελπιζόταν, γιατί ποθούσε ν' ανταμώσει γρήγορα κάποιον, που να τον κάνει να δοκιμάσει πόση αξία είχε το γερό του χέρι. Κοίταζε λοιπόν παντού, μήπως κι ανακαλύψει κανένα πύργο, καμιά καλύβα τσοπάνων, για να βρει εκεί καταφύγιο και γιατρικό για τις μεγάλες του ανάγκες. Είδε τότε, όχι μακριά από το δρόμο του, ένα χάνι. Σάμπως να είδε το άστρο που τον οδηγούσε στις πύλες, αν όχι στο παλάτι, της σωτηρίας του.

Τάχυνε τόσο το βήμα, που έφτασε κει το βράδυ. Κατά τύχη, στην πόρτα ήταν δυο νέες κοπέλες. Πηγαίνανε στη Σεβίλλη μαζί με κάτι αγωγιάτες, που θέλανε να περάσουν τη νύχτα στο χάνι. Μα ό,τι κι αν λάχαινε στον ιππότη μας, ό,τι κι αν έβλεπε ή στοχαζόταν, του φαινόταν πως γινόταν ή πως ερχόταν σύμφωνα με όσα είχε διαβασμένα. Φαντάστηκε λοιπόν πως το χάνι ήταν παλάτι, με τους τέσσερις μικρούς του πύργους και τους οβελίσκους από μαυρισμένο ασήμι. Ένα παλάτι που δεν του έλειπε ούτε η κινητή γέφυρα, ούτε τα χαντάκια ολό-

γυρα, ούτε το παραμικρό απ' όσα έχουν τέτοιοι πύργοι στις περιγραφές.

Προχώρησε κοντά στο χάνι που το λογάριαζε πύργο και τράβηξε από μικρή απόσταση τα γκέμια του Ροσινάντε, περιμένοντας να παρουσιαστεί ανάμεσα στις πολεμίστρες κάποιος νάνος με τη σάλπιγγα, να δώσει την είδηση πως ένας ιππότης έφτανε στο κάστρο. Βλέποντας όμως πως αργούσαν και πως ο Ροσινάντε βιαζότανε να φτάσει στο παχνί, ζύγωσε στην πόρτα. Είδε τις δυο κοπέλες και του φανήκανε όμορφες αρχοντοπούλες ή χαριτωμένες κυράδες, που είχαν βγει στην πόρτα του πύργου να ξεσκάσουν.

Πάνω στην ώρα, από σύμπτωση, ένας χοιροβοσκός που μάζευε στη μάντρα ένα κοπάδι γουρούνια, σφύριξε μ' ένα βούκινο. Ακούγοντας τον ήχο, τα ζωντανά μαζεύτηκαν. Ο Δον Κιχώτης, που άλλο δε γύρευε, φαντάστηκε πως ένας νάνος έδινε είδηση για τον ερχομό του. Έτσι λοιπόν, συνεπαρμένος από χαρά, ζύγωσε κοντά στο χάνι και στις κοπέλες. Αυτές, βλέποντας να έρχεται ένας τέτοιος άνθρωπος, οπλισμένος με κοντάρι και σκουτάρι, φοβηθήκανε πολύ και γυρίσανε να χωθούν στο χάνι. Μα ο Δον Κιχώτης κατάλαβε από τη φευγάλα τους τι φόβος τις έπιασε. Σήκωσε λοιπόν τη χαρτονένια του μάσκα και φανερώνοντας το στεγνό και σκονισμένο πρόσωπό του, είπε ευγενικά, με ήσυχη φωνή:

— Παρακαλώ τη χάρη σας να μη φεύγει έτσι δα και να μη φοβάται καμιά προσβολή. Γιατί, στην τάξη της ιπποσύνης όπου ανήκω, δεν ταιριάζει και δεν επιτρέπεται να

βλάβω κανέναν και μάλιστα αρχοντοπούλες από μεγάλη γενιά, καθώς το μαρτυρεί το παρουσιαστικό σας.

Οι κοπέλες κοιτάχτηκαν. Ψάχνανε, μ' όλη την προσοχή στα μάτια τους, να δουν το πρόσωπό του, που σκεπαζόταν από την κακοφτιαγμένη μάσκα. Ακούγοντας όμως να τις λένε αρχοντοπούλες, προσφώνηση πολύ αταίριαστη γι' αυτές, δε βασιλόντουσαν από τα γέλια. Έτσι που χαχάνιζαν, ο Δον Κιχώτης προσβλήθηκε. Τους αποκρίθηκε λοιπόν:

— Η ευγένεια ταιριάζει στην ομορφιά. Και το γέλιο που βγαίνει από ασήμαντες αιτίες είναι μεγάλη τρέλα. Αυτό δεν το λέω για να σας προσβάλω, ούτε για να σας δυσανεστήσω, γιατί δεν έχω άλλη επιθυμία παρά να σας υπηρετήσω.

Τα ακαταλαβίστικα λόγια του και η αλλόκοτη όψη του έκαναν τις κοπέλες να γελούν ακόμα πιο πολύ. Κι όσο δυνάμωνε το γέλιο τους, άλλο τόσο μεγάλωνε ο θυμός του. Η υπόθεση θα έπαιρνε άσχημο δρόμο, αν δεν έβγαине πάνω στην ώρα ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου, ένας πολύ χοντροκομμένος Ανδαλουσιάνος, που το πάχος του τον έδειχνε ειρηνικό. Ωστόσο, ήταν άνθρωπος πανούργος, πονηρός κλέφτης και πιο χωρατατζής κι από κακό μαθητή. Βλέποντας εκείνη την παράξενη μορφή, με όπλα τόσο ξεπερασμένα, όπως το κοντάρι, η ασπίδα και η πανοπλία, αταίριαστα με τη στολή του αλόγου, ένωσε φόβο για εκείνο το πολεμικό φάντασμα. Ένωσε μεμιάς ν' αλλάζει η γελαστή του διάθεση και μίλησε ευγενικά:

— Αν η χάρη σου, άρχοντα ιππότη, έρχεται να ζητήσει

στέγη σε τούτο το χάνι, θα τα βρει όλα, εκτός από κρεβάτι, γιατί δεν υπάρχει ούτε ένα μέσα δω.

Πολύ ικανοποιημένος ο Δον Κιχώτης από την υποδοχή του χανιτζή, που τον πήρε για πυργοδεσπότη, βιάστηκε ν' αποκριθεί:

— Άρχοντα πυργοδεσπότη, όλα είναι καλά για μένα. Τα όπλα είναι το στολίδι μου, ξεκούρασή μου οι μάχες.

— Αφού είναι έτσι, είπε ο χανιτζής, ξαφνιασμένος που τον αποκάλεσαν πυργοδεσπότη, μια και η αρχοντιά σου θέλει να περάσει εδώ τη νύχτα δίχως να κοιμηθεί, θα βολευτείς όπως και παντού αλλού.

Και με τα λόγια τούτα έτρεξε να κρατήσει τους αναβατήρες του Ροσινάντε για να κατεβεί ο Δον Κιχώτης. Αυτός ξεπέζεψε με κόπο, σαν άνθρωπος ακόμα νηστικός.

Πρώτη έγνοια του στάθηκε να παραγγείλει στο χανιτζή να μη λείψει τίποτε από το άλογό του, που ήταν –τον βεβαίωσε– το καλύτερο άλογο του κόσμου. Ο χανιτζής έριξε μια δύσπιστη ματιά στο άλογο και το πήγε στο παχνί. Γυρίζοντας, βρήκε τις δυο όμορφες κοπέλες να βγάζουν προσεκτικά τον οπλισμό του Δον Κιχώτη. Του είχαν σηκώσει κιόλας τα δυο κομμάτια της πανοπλίας, μα ήταν αδύνατο να του βγάλουν το περιλαίμιο και την κάσκα. Ο Δον Κιχώτης τα είχε δεμένα μαζί, με μικρές πράσινες κορδελίτσες, τόσο σφιχτοδεμένες, που ήταν αδύνατο να λυθούν δίχως να κοπούν οι κόμποι. Ο ιππότης μας αρνήθηκε μ' όλη του τη δύναμη. Προτιμούσε να μείνει όλη τη νύχτα με την κάσκα του, παρουσιάζοντας έτσι την πιο παράδοξη κι αστεία εικόνα που θα μπορούσε κανείς να

φантаστεί. Κι όσο βάσταγε κείνη η προσπάθεια, θεωρώντας τις κοπέλες που τον αφοπλίζανε μεγάλες κυράδες, τους είπε, με τον πιο χαριτωμένο τρόπο, στίχους από μια παλιά ρομάντσα:

*Δε στάθηκε κανείς άλλος ιππότης
απ' τις κοπέλες έτσι αγαπημένος,
μονάχα ο Δον Κιχώτης.*

*Τον προβοδούν παρθένες στο χωριό του
τρανές βασιλοπούλες τού χτενίζουν
με χάρη τ' άλογό του.*

—Ροσινάντε το λένε, κυράδες μου, και Δον Κιχώτη ντε λα Μάντσα εμένα. Και μόλο που δε θα 'θελα να φανερωθώ ώσπου να με φανερώσουν τα κατορθώματα που θα 'κανα υπηρετώντας σας για το καλό σας, έγινε αιτία η παλιά ρομάντσα του Λανσελότου, που ταίριαξα για την περίπτωση, και μάθατε τ' όνομά μου πριν την ώρα του. Θα 'ρθει όμως ένας καιρός όπου οι εξοχότητές σας θα προστάζουν κι εγώ θα κάνω ό,τι ζητάτε και η ανδρεία του χεριού μου θα μαρτυρήσει τον πόθο μου να σας υπηρετώ.

Οι κοπέλες, ασυνήθιστες ν' ακούνε τέτοιες ρητορείες, δεν αποκρίνονταν κουβέντα. Τον ρώτησαν αν ήθελε να φάει κάτι.

—Ό,τι να 'ναι θα το 'τρωγα μ' ευχαρίστηση, απάντησε ο Δον Κιχώτης. Γιατί, αν δεν κάνω λάθος, το καθετί έρχεται με την ώρα του.

Του στρώσανε τραπέζι στην πόρτα του πανδοχείου, γιατί εκεί ήταν πιο δροσερά. Κι ο χανιτζής τού έφερε μια μερίδα κακομαγειρεμένο μπακαλιάρο, λύσσα στην αρμύρα από το άσχημο μούλιασμα, και λίγο ψωμί, μαύρο και μουχλιασμένο σαν την πανοπλία του.

Σου 'ρχότανε να σκάσεις απ' τα γέλια βλέποντάς τον να τρώει. Γιατί, καθώς φόραγε την κάσκα του με τη μάσκα πάνω, δεν ήταν σε θέση να βάλει τίποτα στο στόμα με τα χέρια του και χρειαζότανε να τον βοηθήσει κάποιος. Έτσι, τούτη τη δουλειά την έκανε η μια κοπέλα. Ωστόσο, ήταν αδύνατο να του δώσει να πιει. Έτσι, λοιπόν, ο χανιτζής κούφωσε ένα καλάμι, του έβαλε τη μια άκρη στο στόμα κι από την άλλη έριχνε το κρασί. Κι ο καημένος ο ιππότης τα τραβούσε όλα τούτα με υπομονή για να μην κόψει τις κορδελίτσες της περικεφαλαίας του.

Στο μεταξύ, έφτασε κι ο χοιροβοσκός στο χάνι και βάλθηκε να σφυρίζει πέντ' έξι φορές με το σουραύλι του. Αυτό στάθηκε αρκετό για να βεβαιωθεί οριστικά ο Δον Κιχώτης πως βρισκόταν σε κάποιο φημισμένο πύργο, πως έτρωγε μετά μουσικής, πως ο μπακαλιάρος ήταν πέστροφα, οι κοπέλες αρχόντισσες κι ο χανιτζής πυργοδοεσπότης. Πίστεψε πως η απόφασή του και η εκστρατεία του ήταν σωστές. Μα πάνω απ' όλα, τον στενοχωρούσε που δεν είχε ακόμα χριστεί ιππότης. Γιατί του φαινόταν πως δεν μπορούσε δικαιωματικά να μπλεχτεί σε καμιά περιπέτεια χωρίς να μπει στην τάξη της ιπποσύνης.

Ο Δον Κιχώτης χρίζεται ιππότης

Έτσι τυραννισμένος απ' αυτή τη σκέψη, μόλις απόφαγε, φώναξε το χανιτζή. Τον πήγε στο στάβλο, έκλεισε πίσω τους την πόρτα και, γονατίζοντας μπροστά του, είπε:

— Ποτέ δε θα σηκωθώ αποδώ που βρίσκομαι, γενναίε ιππότη, αν δεν ευδοκήσει η ευγένειά σου να μου απονείμει τη χάρη που θα της ζητήσω, δώρο που θ' αφιερωθεί στη δόξα σου και στην υπηρεσία του ανθρώπινου γένους.

Βλέποντας τον πελάτη στα πόδια του κι ακούγοντας τέτοια λόγια, ο χανιτζής τον κοίταζε μ' ανοιχτό στόμα, χωρίς να ξέρει τι να κάνει και τι να πει. Μάταια πάσχισε να τον σηκώσει. Το κατάφερε μονάχα όταν του είπε πως θα του κάνει τη χάρη που ζητάγε.

— Δεν περίμενα κάτι λιγότερο, άρχοντά μου, από το μεγαλείο σου, αποκρίθηκε ο Δον Κιχώτης. Σου δηλώνω, λοιπόν, πως η χάρη που θα σου ζητήσω είναι να με

χρίσεις ιππότη το πρωί. Απόψε, στην εκκλησιούλα του πύργου σου, θα κάνω την αγρύπνια των όπλων. Κι αύριο, όπως είπα, θα γίνει αυτό που τόσο λαχταρώ, για να μπορέσω, όπως πρέπει, να τρέξω στις τέσσερις άκρες του κόσμου, αναζητώντας περιπέτειες, να βοηθήσω τους κατατρεγμένους, κατά το χρέος της ιπποσύνης και του κάθε περιπλανώμενου ιππότη.

Ο χανιτζής, αρκετά πονηρός καθώς είπαμε, που είχε υποψιαστεί πως ο πελάτης του ήταν λιγάκι βλαμμένος, βεβαιώθηκε πια γι' αυτό ακούγοντας τέτοια λόγια. Ωστόσο, για να έχει θέμα να γελά εκείνη τη νύχτα, αποφάσισε να μην του χαλάσει το χατίρι και του απάντησε πως η επιθυμία του ήταν απόλυτα δικαιολογημένη.

—Κι εγώ, πρόσθεσε, αφοσιώθηκα, στα νιάτα μου, σε αυτό το τιμημένο έργο. Γύρισα σε διάφορα μέρη του κόσμου, γυρεύοντας περιπέτειες, κάνοντας ένα σωρό παραστρατήματα, ώσπου έγινα πασίγνωστος σε όλες τις αστυνομίες και τα δικαστήρια της Ισπανίας. Τελικά, αποτραβήχτηκα στον πύργο μου, όπου ζω από το βιος το δικό μου και των αλλωνών, καλωσορίζοντας όλους τους περιπλανώμενους ιππότες, απ' όπου κι αν κρατά η σκούφια τους, φτάνει να μοιράζονται μαζί μου τ' αγαθά τους, πληρώνοντας έτσι την καλοσύνη μου.

Ο χανιτζής τού είπε ακόμα πως το κάστρο δεν είχε εκκλησία για να κάνει εκεί την αγρύπνια των όπλων. Πως την είχαν γκρεμίσει για να φτιάξουν καινούρια στη θέση της. Ήξερε όμως πως, στην ανάγκη, τούτη η αγρύπνια μπορούσε να γίνει όπου να 'ταν. Πως θα μπορούσε μια

χαρά να ξαγρυπνήσει στην αυλή του πύργου, σε όποιο μέρος ήθελε. Και πως το άλλο πρωί, με το θέλημα του Θεού, θα γινόταν η τελετή, για να είναι πια τέλειος ιππότης, χρισμένος όπως και κάθε άλλος ιππότης στον κόσμο.

Τον ρώτησε ακόμα τι χρήματα είχε. Ο Δον Κιχώτης αποκρίθηκε πως δεν είχε πάνω του ούτε πεντάρα, γιατί σε καμιά ιπποτική ιστορία δεν είχε διαβάσει να έχει κανείς ιππότης τέτοιο πράγμα.

Ο Ξενοδόχος τού απάντησε πως έκανε λάθος. Δεν το αναφέρονε τα βιβλία, γιατί οι συγγραφείς δε λογάρισαν απαραίτητο να το γράψουν, μια και ήταν φυσικό κι απλό να έχουνε μαζί τους οι ιππότες χρήματα για κάθε ενδεχόμενο κι άσπρα πουκάμισα να συναλλάζουνε και μια μικρή κασετίνα με αλοιφές για να γιατρεύουν τις πληγές τους. Τον συμβούλεψε, λοιπόν, να μην κινήσει ποτέ από το σπίτι του δίχως λεφτά και χωρίς προμήθειες. Θα 'βλεπε, και μάλιστα σε ώρες που ούτε θα το 'βαζε ο νους του, σε τι καλό θα του έβγαине κείνη η πρόβλεψη. Ο Δον Κιχώτης τού υποσχέθηκε ν' ακολουθήσει πιστά τη συμβουλή του.

Μέσα σε λίγη ώρα τακτοποιήθηκαν όλα, για να γίνει η αγρύπνια των όπλων μέσα σε μια μεγάλη αυλή, πλάι στο χάνι. Ο Δον Κιχώτης μάζεψε όλη την αρματωσιά του και την έβαλε σε μια γούρνα, δίπλα σ' ένα πηγάδι. Ύστερα πέρασε στο χέρι το σκουτάρι του, άρπαξε το κοντάρι του και βάλθηκε να περπατάει καμαρωτός, πέρα δώθε, μπροστά στη γούρνα. Και ίσα ίσα, την ώρα που άρχιζε την αγρύπνια του, έπεφτε η νύχτα.

Ο χανιτζής μίλησε σε όσους βρίσκονταν στο χάνι για

την τρέλα του πελάτη του, για την αγρύπνια των όπλων που έκανε και την τελετή που έπρεπε να γίνει για να χειροτονηθεί ιππότης. Παραξενεμένοι όλοι από μια τέτοια τρέλα, πήγανε να τον κοιτάξουν από μακριά. Πότε περπάταγε αργά και μετρημένα. Πότε, ακουμπισμένος πάνω στο κοντάρι του, στεκότανε με τα μάτια καρφωμένα πάνω στα όπλα του, δίχως να τα σηκώνει ολάκερη ώρα.

Νύχτωσε πια για τα καλά. Μα το φεγγάρι σκόρπιζε τόσο φως, που θα μπορούσε να το ζηλέψει και το άστρο που του το δάνειζε. Έτσι, ό,τι κι αν έκανε ο δόκιμος ιππότης μπορούσε να το βλέπει ο κόσμος όλος.

Πάνω στην ώρα, ένας αγωγιάτης που έμενε στο χάνι κίνησε να πάει να ποτίσει τα μουλάρια του. Για να το κάνει, βρήκε αναγκαίο να μετατοπίσει την πανοπλία του Δον Κιχώτη, που βρισκότανε μέσα στη γούρνα. Βλέποντάς τον να ζυγώνει, ο ιππότης τού είπε με τρομερή φωνή:

— Ε, συ, όποιος κι αν είσαι, ατρόμητε ιππότη, που έρχεσαι ν' αγγίξεις τα όπλα του πιο γενναίου περιπλανώμενου ιππότη που ζώστηκε ποτέ το σπαθί, πρόσεξε τι κάνεις και μην τ' αγγίξεις καθόλου, αν δε θες να πληρώσεις με τη ζωή σου την αποκοτιά σου.

Ο αγωγιάτης δεν έδωσε σημασία σ' εκείνα τα λόγια και δε νοιάστηκε καθόλου για την ασφάλειά του. Απεναντίας, άρπαξε τα λουριά και πέταξε πέρα όλη μαζί την αρματωσιά. Βλέποντας την πράξη του αυτή, ο Δον Κιχώτης σήκωσε τα μάτια στον ουρανό και, υψώνοντας καθώς φαίνεται την ψυχή του στη δέσποινά του τη Δουλτσινέα, ξεστόμισε:

—Βόηθα με, κυρά, στην πρώτη προσβολή που γίνεται στη μαγεμένη καρδιά του πιστού σου σκλάβου! Ας μη μου λείψει η εύνοια και η προστασία σου σε τούτη την πρώτη μου δοκιμασία!

Με τούτα κι άλλα παρόμοια λόγια, πέταξε πέρα την ασπίδα του, σήκωσε το κοντάρι με τα δυο του χέρια και χτύπησε κατακέφαλα τον αγωγιάτη με τέτοια μανία, που τον έριξε κάτω, σε αξιοθρήνητη κατάσταση. Άλλο ένα τέτοιο χτύπημα να του έδινε και θα χρειαζότανε να φωνάξουν γιατρό. Ύστερα μάζεψε τα όπλα του και βάλθηκε πάλι να πηγαινοέρχεται όπως πρώτα, με την ίδια αταραξία.

Σε λίγο, και δίχως να ξέρει τι είχε γίνει, καθώς ο αγωγιάτης κειτόταν χάμω αναίσθητος, ένας σύντροφός του πήγε κοντά με τον ίδιο σκοπό, να ποτίσει τα μουλάρια του. Μα τη στιγμή που άπλωνε τα χέρια ν' αδειάσει τη γούρνα, δίχως να πει λέξη ο Δον Κιχώτης, χωρίς να ζητήσει βοήθεια από κανένα, πέταξε πέρα ξανά την ασπίδα του, σήκωσε πάλι το κοντάρι κι έσπασε το κεφάλι του φουκαρά του αγωγιάτη σε τέσσερις μεριές.

Με τη φασαρία βγήκαν όλοι τρεχάτοι από το χάνι – ανάμεσα σ' αυτούς κι ο χανιτζής. Βλέποντάς τους, ο Δον Κιχώτης πέρασε την ασπίδα στο χέρι του και με το σπαθί χουφτωμένο έκραξε:

—Ω, δέσποινα της ομορφιάς, βοήθεια και δύναμη για τη λιγόθυμη καρδιά μου, να η στιγμή να γυρίσεις τα μάτια από το μεγαλείο σου πάνω σ' αυτόν τον ιππότη, το σκλάβο σου, που κινδυνεύει από μια τόσο φοβερή περιπέτεια.

Πήρε τέτοιο θάρρος μ' εκείνα τα λόγια, που και οι αγωγάτες όλου του κόσμου να 'πεφταν επάνω του, αυτός δε θα 'κανε πίσω ούτε βήμα. Βλέποντας σ' εκείνη την κατάσταση τους πληγωμένους, οι σύντροφοί τους αρχίσανε να πετούν βροχή τις πέτρες στον Δον Κιχώτη, που φυλαγόταν όσο καλύτερα μπορούσε με την ασπίδα του και δεν τολμούσε να ξεμακρύνει από τη γούρνα, για να μην παρατήρει τ' άρματά του. Ο χανιτζής τούς φώναζε να τον αφήσουν ήσυχο, πως τους είχε προειδοποιήσει πως ήταν τρελός κι έτσι κανένας νόμος δεν τον έπιανε, ακόμα κι αν θα τους σκότωνε όλους.

Από τη μεριά του, ο Δον Κιχώτης ξεφώνιζε ακόμα πιο δυνατά. Τους αποκαλούσε δειλούς και προδότες κι έλεγε πως ο πυργοδεσπότης ήταν ένας απατεώνας χωρίς ανατροφή, αφού άφηγε να φέρονται με τέτοιο τρόπο στους περιπλανώμενους ιππότες.

— Αν είχα λάβει, έλεγε, το χρίσμα της ιπποσύνης, θα του έδινα καλά να καταλάβει τι θα πει προδότης. Εσάς όμως, ταπεινοί κι άθλιοι παλιάνθρωποι, ούτε που σας λογαριάζω. Πετάτε πέτρες! Μπρος! Χτυπάτε! Θα σας δείξω πόσο ακριβά θα πληρώσετε τη θρασύτατη τρέλα σας!

Τα έλεγε όλα τόσο αποφασιστικά, με τέτοιο επιβλητικό τόνο, που όσοι τον ακούγανε πάγωσαν από τρόμο. Έτσι, από τη μια ο φόβος κι από την άλλη οι συμβουλές του χανιτζή σταμάτησαν το πετροβόλημά τους. Τότε ο Δον Κιχώτης άφησε να πάρουν τους δυο πληγωμένους και ξανάρχισε την αγρύπνια των όπλων με την ίδια ηρεμία και σοβαρότητα όπως και πριν.

Ο χανιτζής έπαψε να βρίσκει διασκεδαστικές τις παλαβωμάρες του πελάτη του. Και για να βάλει ένα τέλος, αποφάσισε να του δώσει μια ώρα αρχύτερα το γρουσουζικο χρίσμα της ιπποσύνης, πριν γίνει τίποτα χειρότερο. Πήγε λοιπόν κοντά του ταπεινά. Ζήτησε συχώρεση για την αναίδεια που είχαν δείξει εκείνοι οι τιποτένιοι, δίχως εκείνος να έχει την παραμικρή ιδέα, μα είχαν κιάλας τιμωρηθεί για το θράσος τους. Του είπε ξανά πως σ' εκείνο τον πύργο δεν υπήρχε εκκλησία. Μα για να γίνει εκείνο που έπρεπε, η εκκλησία δεν ήταν απαραίτητη. Το κυριότερο για να πάρει κανείς το αξίωμα του ιππότη ήταν τα δυο χτυπήματα στο σβέρκο και στον ώμο, σύμφωνα με όσα γνώριζε από την εθιμοτυπία της ιπποσύνης. Και πως αυτό μπορούσε να γίνει μια χαρά ακόμα και καταμεσής στα χωράφια. Όσο για την αγρύπνια των όπλων, αυτή είχε γίνει όπως θέλουν οι κανόνες, αφού δυο ώρες αγρύπνιας ήταν αρκετές κι αυτός είχε κάνει πάνω από τέσσερις.

Ο Δον Κιχώτης εύκολα το πίστεψε. Είπε στο χανιτζή πως ήταν πρόθυμος να τον ακούσει και τον παρακάλεσε να τελειώσει όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

—Γιατί, πρόσθεσε, αν τυχόν με χτυπήσουν και δεύτερη φορά, κι έχω γίνει στο μεταξύ σωστός ιππότης, δε θα μείνει κανένας ζωντανός μέσα στον πύργο, πέρα από εκείνους που θα ήθελες εσύ και θα τους χάριζα τη ζωή από αγάπη για σένα.

Ανήσυχος από μια τέτοια προοπτική, ο «πυργοδεσπότης» πήγε κι έφερε το κατάστιχο όπου σημείωνε πόσο

άχυρο και πόσο κριθάρι έδινε στους αγωγιάτες. Έρθανε μαζί του ένα αγοράκι που βαστούσε ένα μισοκαμένο κερί και οι δυο κοπέλες. Πρόσταξε τότε τον Δον Κιχώτη, που καρτερούσε, να γονατίσει μπροστά του. Έγστερα βάλθηκε να διαβάζει μέσα από το βιβλίο, σάμπως να έλεγε ευλαβικά μια δέηση. Κι εκεί που διάβαζε, σήκωσε το χέρι και σβούριξε μια γερή καρπαζιά στο σβέρκο του Δον Κιχώτη κι άλλο ένα πιο ελαφρό χτύπημα στον ώμο του με το σπαθί του, χωρίς να σταματά να μουρμουρίζει ανάμεσα στα δόντια του. Κι όταν όλα τούτα τελειώσανε, πρόσταξε τη μια κοπέλα να ζώσει στη μέση του ιππότη το σπαθί, κι αυτή το 'κανε με σβελτάδα μεγάλη και με σοβαρότητα, γιατί χρειαζόταν δυνατή προσπάθεια να μην ξεραθεί στα γέλια, σε κάθε στιγμή της τελετής. Μα όσα είχανε δει νωρίτερα με τις παλικαριές του νεοφώτιστου ιππότη τούς εμποδίζανε να γελάσουν. Την ώρα που του έζωνε το σπαθί, η καλή κοπέλα τού είπε:

— Ο Θεός ν' αξιώσει τη χάρη σου να γίνεις ένας πολύ ευτυχισμένος ιππότης και να σου δίνει επιτυχίες στις μάχες.

Ο Δον Κιχώτης τη ρώτησε τ' όνομά της, γιατί ήθελε να ξέρει πάντα σε ποιον χρωστούσε τη χάρη που είχε λάβει. Γιατί είχε στο νου να της χαρίσει ένα μέρος από τις τιμές που θα κέρδιζε με την παλικαριά του. Αυτή απάντησε με πολλή ταπεινοσύνη πως τη φωνάζανε Τολόζα και ήταν κόρη κάποιου μπαλωματή απ' το Τολέδο. Και πως όπου κι αν θα βρισκόταν, θα 'κανε ό,τι μπορούσε για να τον υπηρετήσει και θα τον είχε αφέντη και κύριό της.

Απαντώντας, ο Δον Κιχώτης την παρακάλεσε να του κάνει τη χάρη να πάρει αποδώ και μπρος τον τίτλο της κυρίας και να λέγεται πια Δόνα Τολόζα. Αυτή του το υποσχέθηκε. Τότε η άλλη κοπέλα τού φόρεσε τα σπιρούνια, όπως η πρώτη το σπαθί. Τη ρώτησε τ' όνομά της και του αποκρίθηκε πως τη φωνάζανε Λα Μολινέρα –η Μυλωνού– και πως ήταν κόρη τίμιου μυλωνά, απ' την Αντεκουέρα. Σε απάντηση, ο Δον Κιχώτης την παρακάλεσε να δεχτεί και τούτη να λέγεται πια Δόνα Μολινέρα, δίνοντας και σ' αυτήν υπόσχεση να την έχει στην εύνοιά του και να την υπηρετεί.

Όλες αυτές οι πρωτόφαντες τελετές έγιναν στο άψεσβήσε. Ο Δον Κιχώτης, βλέπετε, φλεγόταν από τη λαχτάρα να μπει στην τάξη της ιπποσύνης και να ξεκινήσει αναζητώντας περιπέτειες. Σέλωσε τον Ροσινάντε όσο πιο βιαστικά μπορούσε, φίλησε το χανιτζή και του είπε παράξενα πράγματα για να τον ευχαριστήσει που τον έχρισε ιππότη. Για να τον δει να φεύγει μια ώρα αρχύτερα, ο χανιτζής τον κατευόδωσε με την ίδια ευγένεια, αν και με λιγότερα λόγια, δίχως να του γυρέψει να ξοφλήσει το λογαριασμό, και του ευχήθηκε να πάει στο καλό, με του Θεού τη δύναμη.

Διαβάστε τη συνέχεια στο βιβλίο.

Δον Κιχώτης

Έχοντας διαβάσει πολλά ιπποτικά μυθιστορήματα, ο Ισπανός αγρότης Αλόνσο Κιχάνο θεωρεί ότι είναι ιππότης και έτσι αλλάζει το όνομά του σε Δον Κιχώτης. Μαζί με τον ιπποκόμο του Σάντισο και το κοκαλιάρικο άλογό του Ροσινάντε ξεκινά ένα ταξίδι στην Ισπανία του 16ου αιώνα.

Ο ονειροπόλος Δον Κιχώτης, ερωτευμένος με την όμορφη Δουλτσινέα, ζει απίστευτες περιπέτειες μεταξύ πραγματικότητας και φαντασίας, έχοντας κυριευτεί από αισθήματα δικαιοσύνης και ρομαντισμού, που κυριαρχούν την εποχή των ιπποτών. Η πραγματικότητα, ωστόσο, επιφυλάσσει για εκείνον και τον Σάντισο ατελείωτες και διασκεδαστικές περιπέτειες με απρόβλεπτες συνέπειες.

Ο Δον Κιχώτης και ο Σάντισο αγαπήθηκαν από το αναγνωστικό κοινό σε όλο τον κόσμο και έγιναν φωτεινά σύμβολα για ανθρώπους όλων των ηλικιών.

www.minoas.gr

9 789604 816590
ISBN 978-960-481-659-0

ΚΩΔ. 16619